

VIII PREMI DE NARRATIVA CURTA PORT DE TARRAGONA

JOVES AUTORES I AUTORS

COL·LECCIÓ
LLIBRE DIGITAL

N.17

CRÈDITS

Edita:

SERVEI DE PUBLICACIONS DEL PORT DE TARRAGONA

Anselm Clavé, 2

43004 Tarragona

publicacions@porttarragona.cat

Edició a cura de:

Canana.studio

Camp vell 10 baixos

43830 Torredembarra

hello@canana.studio

Primera edició: Novembre 2021

Dipòsit legal: DL T 1116-2021

Copyrighth:

© Dels textos: segons consta a les bases del premi

© Imatge de coberta: APT

© Fotografies: APT

Coordinació de l'obra: Coia Escoda Múrria i Quim Vendrell Moreno.

Disseny de la portada: Miquel Pujol Malé

Amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació

Col·lecció Llibre Digital del Port de Tarragona, número 17, any XIX – 2021.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret de l'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a l'editor o a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra.

JURAT

El jurat del VIII Premi de Narrativa Curta
Port de Tarragona està integrat per:

*Rosa Maria Codines (presidenta), Quim Vendrell
(secretari), Coia Escoda, Blanca Gimeno, Neus Pàmies,
Marta Panadès, Núria Rofes, Anna Segarra i
Mercè Toldrà.*

INDEX

PRESENTACIÓ DEL PRESIDENT
DEL PORT DE TARRAGONA p.9

PRESENTACIÓ DEL DIRECTOR DELS SERVEIS
TERRITORIALS D'EDUCACIÓ DE LA GENERALITAT
DE CATALUNYA A TARRAGONA p.11

TREBALLS PREMIATS DEL
PRIMER CICLE D'ESO p.15

TREBALLS PREMIATS DEL
SEGON CICLE D'ESO p.27

TREBALLS PREMIATS
DE BATXILLERAT p.41

TREBALLS SELECCIONATS p.51

PRESENTACIÓ

Enguany, el Premi de Narrativa Curta Port de Tarragona arriba a la vuitena edició després d'uns mesos singulars arran de la crisi sanitària. Tot i els obstacles que ha generat la pandèmia, aquest certament s'ha consolidat com a una de les activitats culturals cabdal al territori i entre els joves que gaudeixen del món de les lletres.

Vull agrair la implicació de les persones que, malgrat ser un any difícil, han tirat endavant amb l'edició anual, el professorat per incentivar l'alumnat a presentar-se i la implicació del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya a Tarragona que persisteix en aquesta iniciativa fa vuit anys.

La trentena d'obres editades corresponen a set escoles i evidencien la dedicació del professorat per esperonar l'alumnat a presentar-se i narrar històries al voltant de la mar. I, no cal dir, a l'alumnat que s'ha presentat amb esforç, dedicació i talent.

Si bé en aquesta edició, la participació no ha estat tan nombrosa com en edicions anteriors, cal remarcar la qualitat i el talent dels alumnes que hi han participat i, fins i tot, s'apunta que un parell de participants premiats s'han engrescat a continuar en el camí de la novel·la. Una excel·lent notícia per al jurat i per als lectors i un anhel que il·lusiona el professorat que, dia a dia, fa la tasca d'ensenyar i gaudir de la literatura.

Tot i que en aquesta edició s'ha obert la convocatòria a les xarxes socials, aquest mitjà no ha estat elegit per a participar. Una situació similar ha succeït amb el premi en llengua anglesa. De ben segur que l'excepcionalitat del curs escolar viscut ha ajudat aquesta situació, que, sens dubte, remeiarem en pròximes edicions.

La connexió de l'àmbit portuari amb la ciutadania es fa palès en aquests premis que reflecteixen la implicació del Port en l'activitat literària de la demarcació, i, a mi, particularment, em fa feliç que, a través d'aquesta iniciativa, pugui encoratjar els joves del territori cap el món de la cultura. Una tasca necessària no només pel català sinó per col·laborar amb la societat.

I, finalment, em fa goig felicitar, les persones guanyadores i seleccionades en el recull que teniu a les mans. I agrair-los l'esforç i el talent que han mostrat en participar en aquests premis de narrativa sobre la mar i el seu entorn, que de ben segur seran profitosos per al seu creixement personal i per a conèixer millor en el nostre entorn i reforçar els lligams amb la comunitat educativa.

Josep M. Cruset i Domènech
President del Port de Tarragona

PRESENTACIÓ

Des del Departament d'Educació el treball a l'entorn de les habilitats lingüístiques és un objectiu prioritari que ha de figurar a tots els Plans Anuals dels centres educatius.

La llengua oral, amb el desplegament a través del programa “Tenim la paraula”, la lectura,, a través de de la formació i aplicació de” l'Impuls a la lectura”, i el treball de l'escriptura, amb “Ara escric”, omplen de contingut aquest treball acurat i didàctic que beneficia els resultats acadèmics dels nostres infants i joves.

Per aquesta raó, iniciatives com la del Port de Tarragona són molt lloables i mereix tot el nostre suport ja que a través del VII Premi de narrativa curta es col labora de manera directa i decidida amb els objectius del Departament d'educació per tal que puguem assolir molta més competència en el procés de l'escriptura dels alumnes.

Escriure és pensar i passar a símbols gràfics i llegibles que el receptor pugui descodificar i entendre, però bàsicament és pensar. Per tant, realitzar aquestes narracions que provoca el Concurs del Port de Tarragona obliga a discernir i a estructurar per tal de poder plasmar la idea al text.

Realitzant aquest treball els alumnes han pogut desenvolupar la seva imaginació, han contextualitzat allò que han pensat, han emprat un lèxic específic i molt particular, ja que el mar n'esdevé l'eix de la convocatòria.

Esmentar que aquest curs escolar ha esdevingut especial pel tema de la COVID. Els centres han hagut d'implantar mesures de treball i d'organització complexes, motiu pel qual en aquesta edició la participació no ha estat massa reeixida. Malgrat tot, cal dir que la qualitat dels treballs presentats són d'altíssima qualitat.

Caldrà seguir treballant per tal que la iniciativa de participar a través de les xarxes com Twitter i Instagram, n'esdevingui útil i sigui un espai més on participar i narrar.

Enhorabona a totes els participants, felicitats als guanyadors i guanyadores i us encoratjo a seguir escrivint històries i a imaginar ja que aquest món de la lectura i de l'escriptura ens ajuda a ses més forts i més lliures.

Jean-Marc Segarra Mauri

Director dels Serveis Territorials d'Educació a Tarragona

TREBALLS
PREMIATS

PRIMER PREMI DEL PRIMER CICLE D'ESO

EL VELER KALA

Una nit fosca, molt fosca... La família Iriondo va començar el seu viatge direcció al càmping Ametlla de Mar, com tots els estius. La Irati i l'Asier, fills de l'Aimar i del Julen, estaven molt emocionats per tornar al càmping, ja que no sabien si amb la pandèmia de la COVID-19 podrien estar durant el mes d'agost a Catalunya, que era "el millor de l'estiu", afirmava la família.

Durant el confinament, van estar a la seva casa del País Basc, on van poder preparar moltes activitats per fer mentre estiguessin al càmping. Entre totes les sortides preparades n'hi havia una que els feia especial il·lusió, aquesta era anar a visitar el vaixell enfonsat a prop de la cala Llenya, una petita sortida de terra situada a l'interior del càmping. Eren les 7.30 del matí i ja estaven a punt d'arribar a l'Ametlla de Mar. La Irati i l'Asier passaven l'estona jugant a "veig veig". Ara era el torn de l'Asier i mentre pensava què dir van arribar al pont que els conduiria al càmping. Aleshores la partida es va acabar de seguida, ja que no podien continuar jugant perquè estaven molt emocionats. Els pares de l'Asier i la Irati van entrar a la recepció del càmping per acabar de fer tots els tràmits corresponents i per fi començar l'estiu de la millor manera possible. Així una vegada van sortir de recepció es van alçar les barreres i van pujar al cotxe molt ràpidament, per començar a muntar la tenda de campanya.

Ja eren a l'interior del càmping, estaven a punt d'arribar a la seva parcel·la, que com sempre era la 91-A. Una vegada allà van aparcar el cotxe al davant, ja que aquella parcel·la estava buida. Aleshores el primer que van fer en baixar del vehicle va ser anar a saludar els seus veïns, que es coneixien des de feia dotze anys. Posteriorment es van posar a descarregar el cotxe abans que fes més calor, ja que estaven a 29 graus de temperatura. Una vegada tot va estar descarregat, l'Aimar i el Julen es van posar a muntar la tenda, mentre que la Irati i l'Asier s'estaven posant el banyador per anar a la piscina, però com cada any s'havien d'esperar que els descarreguessin les bicicletes, ja que sempre era l'últim que feien. I a la fi van poder embarcar el seu camí direcció a la piscina. L'Aimar i en Julen, quan ja portaven quasi 1 hora i mitja treballant, van decidir fer un descans per

refrescar-se, així que els dos van agafar les seves bicis i se'n van anar cap a la piscina amb la Irati i l'Asier. I fins l'hora de dinar van estar prenent el sol i jugant tots 4 junts a l'aigua. Després de dinar l'Asier, la Irati i el Julen van fer una llarga migdiada perquè s'havien aixecat molt d'hora, mentre que l'AIMAR acabava de col·locar alguns petits utensilis.

De moment era un estiu de 10, ja que els espectacles diaris es podien continuar fent. Tot pronosticava que seria un estiu perfecte. Van passar uns quants dies i per fi era 8 d'agost. Els tocava fer la sortida més esperada de totes: anar a visitar el vaixell enfonsat. Al matí havien anat a la piscina i a les 12 del migdia van anar cap a la parcel·la per preparar el dinar, ja que menjarien a la platja per no fer tard, eren molt despistats! I per fi va arribar l'hora. Eren les 15.45, l'hora en què tenien la visita. La guia els va explicar com aniria tot. El primer era fer una petita excursió fins al vaixell i després podrien entrar a l'aigua per fer la visita submergits. Van començar a caminar i quan ja feia uns cinc minuts que caminaven una serp d'un metre i mig se'ls va creuar per davant. L'AIMAR tenia fòbia a aquests animals i va fer un salt molt exagerat, i això va provocar que en caure a terra es torcés el peu. Però com que no li feia massa mal va poder continuar pel seu camí. En arribar a l'embarcació, van poder observar que era un veler amb el pal de fusta. La guia, que es deia Sara, els va explicar que aquella nau havia anat a la deriva feia més d'un centenar d'anys, i al costat esquerre s'hi podia llegir *Kala*, que era com l'anomenaven. També els va dir que era d'un home d'uns cinquanta-un anys que construïa ell els seus propis velers, aquest era el setè que feia i fins aquell moment tot havia anat de perles.

Ara era el moment de posar-se els neoprens i les bombones d'oxigen per fer la visita des de l'interior del mar. Primer de tot la Sara els va explicar com respirar mentre estiguessin submergits, ja que requereix una mica de tècnica. El següent i molt important era l'idioma que parlarien sota l'aigua, aquest era una mena de llenguatge de signes per saber com estaven, si veien alguna cosa important... Ja estaven posant-se les aletes dins de l'aigua, es van capbussar i van adreçar-se al veler. Mentre anaven cap allà, se'ls va creuar una morena, un peix d'un metre de llarg que se'n va anar cap a una roca i es va camuflar entre les diferents espècies de plantes del fons marí. Ells no sabien què era el que estaven veient, però la Sara, amb el llenguatge que havien après anteriorment, els ho va poder fer entendre. La morena va marxar i van poder seguir amb la visita. De sobte la natura va fer un gir inesperat i hi va començar a haver mar de fons, això volia dir que l'aigua començaria a estar bruta. La guia els va avisar, i els va preguntar si volien seguir, ells li van respondre que sí, ja que feia molts dies que esperaven aquella sortida. Aleshores en una de les onades l'Asier, que era el més petit, es va

allunyar dels altres i va anar a parar a l'embarcació, no es van adonar que no hi era fins uns minuts després. L'Asier, que estava dins del veler, va rebre un altre cop per culpa d'una onada, i això va provocar que xoqués amb una de les parets. Quan es va colpejar es va obrir una petita porta, dins d'aquesta hi havia un petit baül, el qual va intrigar molt al nen.

Mentre l'Asier estava investigant, la guia i la seva germana van sortir cap a fora de l'aigua per tal de localitzar-lo, però no van tenir sort. Una vegada l'Asier va agafar el baül, va anar cap a la vora de la cala i per fi els altres el van poder veure i ajudar-lo a sortir. Quan el van treure de l'aigua tot eren preguntes, però ell estava centrat en la seva troballa, que estava segur que era el primer en veure allò. Tan bon punt tot es va calmar, l'Asier va ensenyar el baül que havia trobat a la Sara, i ella molt sorpresa li va començar a fer més i més preguntes per saber com l'havia trobat, ell li va explicar el que li havia passat i...

Finalment van prendre una decisió, ja que aquell veler havia estat investigat per un centenar d'experts i ningú havia trobat res important, així que van acordar que portarien el baül al museu de ceràmica de l'Ametlla, ja que aquest era visitat per milers de persones al llarg de l'any. Tota la comunitat i la família Iriondo estaven molt contents. Seguidament tots van marxar cap al càmping, on van seguir fent vida normal.

Abans de marxar cap al País Basc, van rebre una trucada que els convidava a un acte convocat per un equip d'investigadors marins. Aquest era el dia 15 a les 18.30 de la tarda a la plaça Joan Miró. Ja era el dia de la celebració i tots estaven molt nerviosos, es van dutxar i es van arreglar per assistir-hi. Van arribar ben puntuals i en arribar van fer pujar a l'Asier a la tarima. El van premiar i li van donar un diploma, en què el felicitaven per la seva gran troballa. Seguidament van fer pujar a tota la família i els van donar un sobre que deia que tenien totes les vacances pagades al càmping fins a l'any 2030. I així va ser. Any rere any la família Iriondo anava al càmping a passar-ho molt i molt bé.

Ariana Altarriba Gajete

2n d'ESO

SEGON PREMI DEL PRIMER CICLE D'ESO

L'AVENTURA DEL MAR

En un poble no molt apartat d'aquí, a prop de les muntanyes dels Pirineus, una àvia de cabell blanc, ulls blaus, ulleres de pasta de color blanc i amb la roba de pagesa explica una història als seus néts.

“En un passat no molt llunyà a la platja hi havia un gran vaixell. El tripulava un home que de fora semblava molt seriós i una mica malcarat. Aquella embarcació era una de les més grans i una de les més avançades tecnològicament d'aquells temps. Era al port de Tarragona, l'any 1975. Allà viatjaven estudiants per ser mariners i també per estudiar la fauna i la flora marina.

Una vegada van citar a tots els vint-i-cinc estudiants, els tres professors, el capità, la doctora, els deu mariners, el primer oficial i la cuinera per trobar-se al dia 6 de març a les 10.00 hores. Quan van entrar al vaixell van assignar els camarots a tots els tripulants, després van anar tots al menjador a escoltar el discurs del capità, on explicava les normes i les tasques que s'haurien de fer o complir. Durant el primer dia d'embarcació van estar veient les parts del vaixell i coneixent els que serien els seus companys aquells quatre mesos. Cada mariner tenia els seus problemes, els seus secrets i tots un passat ben diferent. El capità portava les seves filles: una era més gran i estudiava a l'escola del vaixell, en canvi l'altra era molt més petita i jugava per la coberta.

Quan feia una setmana que eren a alta mar, va esclatar una gran turmenta que va posar en risc al vaixell i a tots els seus tripulants. Després de la gran pluja van continuar amb el seu llarg recorregut per diferents mars i oceans, parant a diferents països pels quals passaven. Van estar un parell de setmanes sense veure terra, fins que finalment van mirar el mapa i es van adonar que ja havien passat per un dels països on ja havien atracat, de manera que estaven preguntant-se què havia pogut passar. Més tard el capità va anunciar que els estudiants podien banyar-se al mar i mentre ells es divertien jugant a l'aigua o prenent el sol, el capità, el primer oficial, la doctora i la cuinera estaven debatent sobre si els països no estaven al seu lloc i no podrien fer les

parades. De cop i volta van sentir un fort crit i van anar corrents a la coberta per veure què havia pogut passar. Una de les tripulants va informar que al mar hi havia un animal molt estrany que no havien vist mai. En escoltar allò van tirar les canyes per veure si el podien pescar per investigar-lo. Entre tots van decidir que el millor seria fer guàrdia a les nits perquè no passés res de dolent, i així ho van fer. Temps després van pescar l'animal i el van portar a la infermeria perquè la doctora l'investigués, ja que també era biòloga.

Passat un temps de fer-li proves, va deduir que no era un animal com els que sempre s'havien vist fins ara sinó que era una mutació entre dos; en aquells temps era impossible veure una cosa així. A continuació la doctora, que es deia Maria, va decidir agafar una mostra d'aigua per veure si tenia a veure amb la mutació, després d'investigar va veure que el seu dubte era cert. Ràpidament va anar a comentar-ho al capità Pere i el primer oficial, el Josep. En escoltar allò es van estranyar i van deduir entre els tres que alguna cosa dolenta estava passant. Van seguir investigant fins que uns dies després van veure terra, van mirar el mapa i van comprovar que aquell tros de terra no constava enlloc, però van decidir atracar-hi. Un cop allà un grup reduït de la tripulació va baixar del vaixell per explorar i van trobar una botiga on van entrar per preguntar on eren. Hi havia imants amb el nom de la ciutat i altres amb el del país: eren a Sidney. També van veure un calendari, el van mirar, ja que havien estat molt de temps donant tombs pel mar i no sabien del cert a quin dia estaven. Així tot, van començar a caminar pels carrers de Sidney per comprovar si observaven alguna cosa i el que van veure era que hi havia coses diferents a les botigues, com els mòbils, cotxes molt diferents dels que ells havien vist mai, i moltes altres coses diferents a les que ells recordaven.

En veure tot allò van tornar ràpidament al port per explicar el que havien vist al seu capità, li van donar el calendari i un imant d'Austràlia perquè sabessin on eren. Després d'observar-lo van veure que s'havien traslladat a l'any 2019. També van explicar que hi havia coses diferents a les que hi havia quan ells havien sortit del port de Tarragona. Amb l'afirmació que no estaven al mateix any de quan havien partit, que els animals no eren els mateixos, l'aigua era diferent i la tecnologia era molt més avançada, es van adonar que la gran turmenta els havia enviat a un altre any i havia mogut els països, però no sabien com. Mentrestant els estudiants estaven aprenent i durant el seu temps lliure, divertint-se. En aquell vaixell s'havien fet ja diferents grups d'amics, però el que es veia més unit era un que el formaven tres noies i dos nois que es deien: Joan, Cesc, Carme, Elena i Dolors. Sem-

blava que tots s'entenien des d'un bon principi, però això es va complicar quan van veure un nou tripulant que no havien vist mai i no sabien com havia entrat, ja que estaven perduts al mig del mar des de feia dies. Es deia Toni i era alt amb el cabell tan fosc com la gola d'un llop.

Li van preguntar com havia arribat allí i ell els ho va explicar gairebé tot; que el dia que havien de sortir va arribar molt més aviat i va entrar al vaixell per veure si hi havia algú més, quan de cop va sentir una persona parlant per telèfon i se li va apropar. Semblava que la persona que estava al telèfon no volia que el veiessin o l'escoltessin i li va dir que valia més que ell no el trobés perquè si no a saber què podia passar-li. L'Elena, que era la més curiosa, li va preguntar per què havia sortit i ell va respondre que necessitava aliments perquè portava ja uns quants dies sense menjar ni beure. Després d'estar parlant una bona estona, entre tots sis van decidir que el millor seria comentar-ho al capità perquè estigués informat del que estava succeint a la nau. El cap del vaixell va respondre que ja miraria quines mesures podria prendre. De sobte, mentre parlaven, va entrar la Maria corrents perquè creia haver trobat una possible solució per explicar per què avançaven en el temps. Quan els sis nens van sortir la doctora va comentar-li que si quan hi va haver la pluja estaven en un lloc concret, podria ser que si tornés a ploure i el vaixell estigués en el mateix punt o en un lloc similar podrien tornar al seu any real. Aleshores el capità, el Pere, que estava desesperat, va decidir intentar-ho, i així doncs es van posar a mirar quins espais podrien tenir relació amb aquell punt. De cop va entrar la Dolors amb una nena petita, que era la seva germana i es deia Andrea, per parlar amb el capità, que era el seu pare, i explicar-li com anava tot pel vaixell. Ell no va voler respondre, ja que hi havia la seva filla petita, que només tenia cinc anys. Així que les dues germanes van sortir i van anar a la cabina del Pere i l'Andrea per jugar amb peluixos que tenia sobre el llit i després posar-la a dormir.

Una vegada va començar a fer la migdiada la Dolors va sortir sense fer massa soroll i va anar a buscar els seus amics, va veure al Toni tot sol a la coberta mirant el mar i es va acostar per parlar amb ell. Van estar una bona estona fins que el capità va dir que anessin tots al menjador, que ell i el primer oficial havien d'anunciar una cosa a tots els tripulants. Els van comentar que després d'informar-se durant uns dies de com poder tornar al passat estaven bastant segurs que funcionaria, però que ho havien de consultar amb tota la tripulació. Per això els havien convocat al menjador, per informar i perquè s'haurien de posar dins d'una gran turmenta, i el lloc més segur del vaixell era al menjador. Era molt gran, tot de fusta de color marró, amb una

porta directa a la cuina, al mig del menjador una gran tira de fusta on es posava tot el menjar, també hi havia una petita biblioteca.

Mentre tots esperaven la tempesta, la Dolors estava amb el Toni parlant i mirant el mar quan de cop van veure un gran tauró que anava directe cap a ells. Van cridar per avisar tothom, quan va aparèixer la gent el tauró estava ja pràcticament al seu costat, però va passar sense fer cap mal al vaixell ni a cap tripulant. Aleshores el capità va dir que comencessin a portar els matallassos, els coixins i les mantes al menjador, en total havien de portar 42 peces. Més tard, quan ja estaven dins de la tempesta, no tots estaven fent el que els tocava perquè en una de les cabines hi havia un mariner, un estudiant i el Toni, que no volien ser en aquell lloc perquè es pensaven que el pla no podia sortir bé. L'endemà al matí van veure terra i van baixar 5 persones per saber si eren al mateix any de quan havien sortit, mentre els altres ordenaven tot el menjador. Un parell d'hores després van tornar els que havien sortit i van comentar que estaven al seu any i eren a Rússia, i els quedaven dues setmanes per tornar a port. En sentir allò tots es van posar molt contents i saltaven per tots els llocs.

Així durant les últimes setmanes els estudiants van acabar de fer les classes, divertir-se, els van donar un diploma per haver fet aquell curs i es van començar a acomiadar. I el dia previst van arribar al port puntuals per anar tots a casa seva i veure la seva família després d'estar tant de temps fora. Tots van marxar d'allà amb noves amistats i uns mesos que sempre recordarien.”

Després d'escoltar aquella història, els seus néts li van preguntar:

— Com és que saps tan bé el que hi va passar?

— Perquè aquesta història l'he viscut, jo era la doctora i un temps després de tornar em vaig casar amb el Pere, que era el capità, el vostre avi. La seva filla Dolors és la vostra mare, l'Andrea és la vostra tieta i el Toni el vostre pare.

— Ala! Que guai! —van dir els seus néts al·lucinant.

Mar Ferreté Estudillo
2n d'ESO

PRIMER PREMI DEL SEGON CICLE D'ESO

RES MILLOR QUE SER DOFÍ

Amb la veu aclarida i mantenint el contacte visual amb el públic impacient, vaig començar amb la lectura d'aquell document...

Fabius Tiberius Escaurus, aquest és el meu nom, el nom que van escollir els meus pares, Iulia i Marius, aquell fred xvii de gener de l'any dxxv *ab Urbe condita*... Per fer-vos-ho més entenedor, només heu de saber que jo, Fabius, el dels ulls verds, com indica el meu cognom Escaurus, vaig néixer el 17 de gener del 525 comptant des de la fundació de Roma, vaja, el que per vosaltres és l'any 229 abans de Crist. El meu naixement va ser molt celebrat per un petit assentament a Hispània, el qual, en aquell moment, encara no sabia en què es transformaria i en la importància que tindria, fins i tot, milers d'anys després. En el moment en què vaig néixer era una petita fortalesa de nom Kesse i els meus pares, de sang romana, es van quedar a viure perquè comerciaven amb els nadius. Aquesta ciutat es coneixeria posteriorment com Tàrraco quan els generals romans Gneu i Luci Corneli Escipió la fundessin l'any 218 aC durant la Segona Guerra Púnica. La majoria de la població eren tribus de tota Hispània lleials a Roma, però també hi vivia un grup de barrejat entre romans i nadius anomenats els pescadors de Tàrraco (*piscatores tarraconenses*). I aquí entro jo. Vaig néixer anys abans de la fundació de Tàrraco, però possiblement vaig ser el primer romà de sang nascut a Hispània i més concretament, prop de la futura Tàrraco. Va ser tota una celebració, una gran festa. Però aquí no s'acabava la cosa. Al meu naixement es va unir el primer albirationment en anys de dofins des de les rudimentàries muralles de la fortalesa. Els ancians deien que aquesta coincidència només podia portar bons auguris. Deien que els déus estaven amb *nantros*... Però des d'això ha plogut molt. Avui, un fred matí de la primavera de l'any 209 aC em trobo com a capità d'un gran trirrem sota el comandament de Gai Leli bloquejant la sortida al mar de la impenetrable i, fins aquell moment, inexpugnable Cartago Nova. Però tot i els crits dels sol-

datos, tot i l'espectacular imatge de les muralles d'aquella ciutat, els renills dels cavalls, les onades contra la platja, tot i això, de cop, va semblar que l'atac s'hagués parat, tothom mirava sorprès cap a l'horitzó... Rere nostre, centenars de dofins saltaven i feien piruetes renovant les forces i els ànims de les 35 embarcacions que formaven la flota. Just en aquell moment vaig saber que guanyaríem la batalla. Però abans de continuar, deixeu-me posar-vos en situació. Hem de retrocedir uns quants anys...

El meu pare Marius, des de ben petit em va inculcar un gran amor per la mar i amb poc més de set anys vaig començar a acompanyar-lo en els seus viatges comercials entre Hispània i la capital del món que en aquell moment era Roma. Fèiem comerç amb matèries primeres, productes elaborats i també aliments. Era una vida bonica, sense gaires preocupacions, podria dir que fins i tot divertida. Em va ensenyar a navegar, a aprofitar els vents, els corrents, em va ensenyar a navegar guiant-me per les estrelles, a conèixer el clima i saber analitzar els riscos. La meua vida semblava perfecta, millor: ho era. Però, per desgràcia, res no és etern.

Els cartaginesos portaven a la Península centenars d'anys i no eren cap amenaça, fins i tot el meu pare va comerciar algun cop amb ells. La seva primera gran ciutat a Hispània va ser fundada l'any 227 aC amb el nom de Qart Hadasht sobre un antic assentament ibèric. Fins aquí tot anava bé, però després de la primera Guerra Púnica, van perdre el seu principal domini del mediterrani: l'illa de Sicília. Necessitaven urgentment un nou centre militar i Amílcar Barca ho va aconseguir assentant-se a aquella gran ciutat coneguda com a Cartago Nova. No gaire temps després un exèrcit iberocartaginès va intentar assetjar la nostra ciutat i envair-la. Nosaltres érem només un poble de comerciants de diverses cultures, entre les quals hi havia la nostra família romana, no podríem resistir gaire. Vam aguantar estoicament una setmana de setge, però després tot el poble va decidir que ja havíem fet tot el que podíem i que era el moment de rendir-se. Estàvem desanimats i desfets, però aquella nit, en què ningú del poble va dormir, des de les mig destrossades muralles, vam albirar, sota la llum de la Lluna, dofins, centenars de dofins i de cop, va sonar un fort toc de trompeta. Pensàvem que ens atacaven per no haver-nos rendit abans, però aquella nit ningú de nosaltres moriria. Vam veure com una legió romana sencera comandada per Gneu i Luci Corneli Escipió arrasava aquell campament, que, com vam esbrinar posteriorment, era un camp de proveïment púnic per a les tropes d'Anníbal. Quan va sortir de nou el sol, tots tornàvem a ser lliures, estàvem agraïts i feliços, però després d'allò, aquells romans canviarien la nostra vida per

sempre. Prop nostre van començar a construir una nova ciutat i en poc temps la meva família es va mudar al que es coneixeria com a Tàrraco. A poc a poc, la ciutat on vaig néixer es va anar despoblant, va ser abandonada i va desaparèixer fins als nostres dies.

Anys després dels successos que us acabo de relatar, la nostra vida havia tornat a ser tranquil·la i normal. Vivíem en una ciutat que no parava de créixer en tots els sentits i la meva família va adquirir un nivell adquisitiu important; el meu pare tenia una petita flota de vaixells pesquers i de gent que treballava per a ell. Un altre cop, semblava que tot era perfecte, però la nostra vida va tornar a girar de cop l'any 210 aC. Publi Corneli Escipió, el que posteriorment seria conegut com a Escipió l'Africà, va arribar a Tàrraco amb 28.000 infants, 3.000 genets i 35 vaixells de guerra. Es va passar l'hivern organitzant el seu exèrcit per un objectiu que no va rebel·lar a ningú... Conquerir Cartago Nova. Jo, en aquell moment, estava a punt de complir els vint anys, una edat considerable per començar a donar honor al cognom familiar així que em vaig unir als *piscatores tarraconenses* col·laborant amb diverses embarcacions pesqueres del meu pare.

Durant unes setmanes vaig rebre entrenament militar i de navegació. Però el comandant Gai Leli es va fixar en mi, en les meves aptituds i com que hi havia un capità vacant va considerar-me més útil capitanejant un trirrem. I per fi, dos mesos després d'això, ens trobem de nou davant de les muralles de la imponent Cartago Nova. I de nou, un centenar de dofins saltant rere nostre donant ànims als soldats. Però aquesta miraculosa aparició va ser la perdició d'una petita embarcació cartaginesa que intentava fugir sense cridar l'atenció carregada del tresor de la ciutat i ocultant-se contra el Sol i el fragor de la batalla. Però els dofins els van delatar, i jo, després de rebre una mirada d'aprovació de Gai Leli, vaig sortir a perseguir-los. Ens separava molta distància, però ells portaven massa càrrega. Vam agafar velocitat i cada cop estàvem més a prop, i més, i més... Els teníem a la palma de la nostra mà... Ja estàvem preparant l'abordatge quan a la desesperada van virar de cop dirigint-se un altre cop cap a la costa... No podia permetre que s'escapessin. El corrent i la inèrcia del seu elevat pes els hi anava a favor i van tornar a posar distància entre ells i nosaltres. Pensàvem que res no ens pararia, que els enxamparíem, però a mesura que ens hi apropàvem, la tripulació cartaginesa va començar a saltar a l'aigua i a nedar fugint. Va ser en aquell moment quan ens vam adonar que la seva intenció no era fugir sinó enfonsar l'embarcació fent-la xocar contra els penya-segats. Si ells no tenien el tresor, nosaltres tampoc. Estàvem tan a prop de l'embarcació que

fins i tot vam poder veure l'última persona a bord, el capità que, convençut, moriria enfonsant-se per fer desaparèixer aquell tresor. Podríem haver abordat l'embarcació, però ja érem massa a prop dels penya-segats. Si no viràvem ja, ens xafaríem contra la costa. Havíem perdut. Vam virar i a la nostra esquena es va sentir un fort esclat de fusta cruixent i un crit en una llengua desconeguda que es va perdre a la immensitat del mar. Vam conquerir la ciutat i tots vam ser condecorats, fins i tot la meva tripulació i jo. L'endemà va començar la recerca de les restes de l'embarcació, però un fort temporal, que va durar dues setmanes, va impossibilitar treure'n res. Quan el temps es va tornar a calmar vam continuar la cerca, però els corrents s'ho havien emportat tot i el mar guardava un altre vaixell a la seva interminable col·lecció.

Ja han passat trenta-un anys des d'això, tinc ja cinquanta-un anys. He viscut bastant més del que viu la gent de la meva època i en tot aquest temps he ajudat a fer créixer el negoci, m'he casat, he tingut fills i he passat el negoci familiar als meus fills com va fer el meu pare amb mi abans de morir... Ara escric això, mirant el mar, a la meva casa de Tàrraco, escoltant les gavines, les onades i el vent, perquè ahir va succeir una cosa que ja feia temps que no passava... Es van albirar dofins des de la ciutat, centenars de dofins. I a la meva butxaca va aparèixer una moneda. Era cartaginesa. ¿Casualitat? No ho crec... Però després d'això no sé què em passarà. Per això escric aquestes memòries i a la vegada el meu testament. No vull un enterrament gaire impressionant. El meu únic desig és ser enterrat juntament amb la misteriosa moneda i aquesta carta... Vull ser enterrat amb la meva història i a l'altra vida, nedar amb els dofins.

El meu públic estava encara assimilant el contingut d'aquell estrany document que tants problemes m'havia donat... Però de seguida vaig començar amb la meva intervenció:

Aquest paper va ser trobat per un veí de Tarragona el passat 2018, mentre llaurava el seu hort als afores de la ciutat, juntament amb aquesta moneda— vaig dir assenyalant una petita vitrina amb la moneda a l'interior. Dos anys després el meu equip d'arqueòlegs i jo, vam trobar les restes d'una embarcació cartaginesa partida per la meitat a uns quilòmetres de la costa tarragonina. Res no indicava cap possible relació entre aquests dos successos, a causa de la gran distància que hi ha entre Cartago i Tàrraco, però la datació de l'embarcació amb la de la carta coincidia per una simple separació de trenta anys. Aquest descobriment ens ha proporcionat diversos objectes de valor, com monedes i gerres, els quals es van

trobar a l'embarcació, de la qual, fins a trobar aquesta carta, no s'havia tingut constància d'un intent de fugida de Cartago durant el setge. Però, a més de tot això, ens ha plantejat un nou misteri: on es troba l'altra meitat? El nostre objectiu és rescatar-la encara que potser mai l'arribem a trobar, o, qui sap si els dofins ens podrien venir a ajudar! —Tot el públic va riure.

Va ser un dia intens, la roda de premsa al Port de Tarragona, les fotos, el menjar... En acabar, ja de nit, vaig sortir a donar un tomb pel port i en una zona fosca a la llum de la lluna vaig sentir un petit barboteig, hi havia alguna cosa a l'aigua. Vaig enfocar la vista i vaig poder distingir una petita silueta que s'apropava ràpidament cap a mi. No vaig reaccionar, estava molt intrigat sobre què hi havia allà a sota... Un cap llis va emergir de l'aigua i em va mirar amb dos ulls brillants a la llum de la lluna. Era un dofí. No sé quanta estona vam estar allà quietes, mirant-nos, només recordo que en cert moment va fer una petita xiulada i em vaig començar a sentir les mans mullades i abans de poder reaccionar, el dofí va desaparèixer. Em vaig mirar les mans, en una hi vaig trobar una un objecte pesat rodó i en l'altra una anella de plàstic de les cerveses. Vaig fixar-me en l'altre misteriós objecte i els meus ulls no s'ho podien creure, era una moneda idèntica a la que es va trobar aquell agricultor, però no hi havia el comú gravat de la moneda, sinó una paraula en llatí: *Auxilium*. Tot va cobrar sentit.

Ja han passat seixanta anys des d'aquella estranya conferència, i cada cop que miro enrere, em sento satisfet de tot el que he fet. Potser, qui sap, podria haver intentat trobar l'altra meitat del vaixell, haver-me fet famós o ric amb el descobriment, però igualment, no canviaria res. He col·laborat amb diverses organitzacions que cuiden del medi ambient, en especial, que cuiden els nostres mars i protegeixen a la seva flora i fauna d'una nova espècie que viu a les nostres costes i que adquireix molts colors i formes, però sempre fa el mateix: assassina tots els animals marins que s'ho mengen i ho contamina tot al seu pas. El plàstic. Jo ja he ajudat en tot el que he pogut a respondre a aquell crit d'auxili que em van fer els dofins. Havia d'ajudar-los contra aquell invasor i, avui, 17 de gener de 2080, després d'albirar centenars de dofins des de la meva finestra, considero que he arribat a la meva meta i que algú m'haurà d'agafar el relleu. Si ets prou valent i estàs disposat, t'he de dir que no és un camí fàcil, però tot té recompensa. Què hi ha millor que ser un dofí?

Roger García Doncel

4t d'ESO

SEGON PREMI DEL SEGON CICLE D'ESO

ENTRE TU I JO

Era un matí de primavera quan em preparava per anar a fer un tros del camí de ronda. Des que els meus pares ja no hi eren, jo vivia amb el meu avi en una petita i humil casa al Serrallo. A vegades, quan la situació em superava, necessitava escapolir-me i anar a la platja, al costat del mar. A casa les coses havien canviat molt. La mort dels meus pares va causar una gran sotragada a la meva vida, amb només 16 anys vaig saber que era sentir-se sola de veritat, encara que realment per molt que jo em sentís així sabia que no ho estava. El meu avi sempre estava al meu costat, ell s'esforçava per educar-me de la millor manera possible, m'ajudava en els moments que m'ensorrava i intentava que no perdés les ganes de ser feliç, però això no canviava res. Tot i que tenia al meu costat a una persona que ho donava tot per la seva néta, notava que em continuava faltant aquella part de mi que va marxar en aquell fort accident de trànsit. Em faltava amor, l'amor dels meus pares, aquesta mancança em va deixar una gran buidor dins meu que ningú mai més la podrà omplir.

El mar per mi era com una mena de teràpia, d'alguna manera em tranquil·litava i em feia saber que no estava sola. Sempre havia notat que tenia una certa connexió amb ell. Quan m'asseia a la platja davant d'aquest imponent espectacle, em submergia en ell i marxava a altres mons. Normalment entrava en els meus pensaments i observava el mar amb l'esperança que em tornés la serenor que tant desitjava. Però aquell matí de primavera un fet va trencar aquesta rutina endormiscada. A la llunyania del mar em va semblar veure un objecte que flotava i gràcies a la força de les ones venia cap a mi. No sabia exactament què era, però volia esperar-me perquè la curiositat em matava. Un cop aquest objecte va arribar pràcticament als meus peus vaig poder observar de què es tractava. L'espera havia valgut la pena. Era un objecte de terrissa tractada, semblava la part de dalt d'una àmfora, però no estava del tot segura, ja que l'estat de la peça no era la millor; suposo que la corrosió de l'aigua no li devia fer cap bé.

Vaig decidir emportar-me aquest objecte a casa per així poder-li ensenyar al meu avi, ja que sabia que a ell aquestes andròmines antigues l'apassionaven perquè li

recordaven temps passats. El meu avi, a part que era un pescador del Serrallo de tota la vida, va dedicar tota la seva vida a la seva altra gran afició, intentar esbrinar d'on procedia i la història que tenia tot allò que trobava al mar.

Quan vaig arribar a casa, el primer que vaig fer va ser anar a buscar-lo per poder-li ensenyar el que havia trobat. Només entrar per la porta del menjador, es va girar i la cara li va canviar. Intuïa que s'acostava una nova història i jo estava disposada a explicar-li el meu nou descobriment. M'hi vaig acostar i li vaig mostrar la peça de terrissa. El meu avi, sorprès, em va preguntar a on ho havia trobat. Jo tranquil·lament li vaig explicar tot el que havia viscut durant aquell matí, però ell estava més pendent del que havia trobat que no pas del que jo li explicava. Finalment, va entre dir alguna cosa que jo no vaig entendre. Em va semblar escoltar una paraula semblant a “ara” però no entenia a què venia allò. El meu avi, en veure la cara de confusió que tenia, va tornar a pronunciar el mot i aquest cop sí que vaig entendre bé què deia exactament i la paraula que va anomenar va ser *Aurea*. Continuava sense saber per què va dir aquesta paraula, però va ser en aquell moment on em va narrar una història que no oblidaré mai, la llegenda de la ciutat aixecada pel poble i destruïda pel mar, la ciutat d'*Aurea*. Quan em va dir això, em vaig quedar sorpresa i amb l'expectativa que m'expliqués la llegenda, ja que era la primera vegada que escoltava el nom d'aquella misteriosa ciutat.

El meu avi, que era un home de poques paraules, guardava una immensa quantitat de secrets. Havia viscut al Serrallo durant tota la seva vida i es va dedicar plenament a la vida de pescador, és per això, que sabia pràcticament totes les llegendes, secrets, secretets, històries i historietes hagudes i per haver del port i del mar de la ciutat de Tarragona. Aquests temes tan misteriosos i fantàstics l'apassionaven, a casa tenia un prestatge ple de llibres farcits d'històries màgiques que havien passat al llarg de la història a la costa de Tarragona. De fet, recordo que, quan era petita, sempre m'explicava les vivències que havia viscut en les seves llargues estades al mar. Una vegada, fins i tot, em va afirmar que els tripulants de la seva barca i ell van poder observar la silueta d'una sirena. Tot i que el meu avi em va arribar a explicar milers d'històries i llegendes sobrenaturals, mai abans d'aquell dia que tant recordo l'havia sentit pronunciar la ciutat d'*Aurea*. És per això que em va estranyar molt que hi hagués una llegenda que mai m'havia explicat abans. Així que amb la intriga de saber de què tractava, li vaig preguntar si em podia explicar aquesta nova llegenda i ell entusiasmat va començar a explicar-la:

—“Ona, els fets que s'expliquen en aquesta llegenda van passar fa molt i molt de temps, quan els romans encara no havien arribat a Tarragona. A la costa de la

nostra ciutat, es diu que va viure una civilització que va ser efímera, en un inici eren disciplinats i molt respectuosos, però amb el pas del temps es va anar degradant. Els ciutadans d'*Aurea* eren unes persones molt devotes del mar, ja que per ells era la seva divinitat. El mar els proporcionava molts recursos per sobreviure i, a més, creien que el mar els protegia de tots aquells éssers malignes que els envoltaven perquè pensaven que era la força més poderosa que existia. La vida quotidiana a *Aurea* era tranquil·la. Els ciutadans vivien plàcidament, s'ajudaven als uns als altres, compartien recursos i eren solidaris. Cada setmana anaven a la vora del port a fer unes ofrenes al mar que consistien a oferir-li els millors àpats que menjaven en dies de celebracions, ja que pensaven que d'aquesta manera la seva divinitat els tornaria mil vegades més i millor.

Amb el temps, un sector de la població va caure en la temptació de voler acaparar cada vegada més per ells i, a partir d'aquí, va néixer l'egoisme i l'ambició. La vida i la societat a *Aurea* es va anar deteriorant fins al punt que cada vegada passaven fenòmens més estranys. Abans mai havien viscut dies de pluges torrencials, de forts vents, de calors insuportables... Fins que un bon dia la vida a *Aurea* es va aturar, el mar va prendre partit. Aquest va començar a brogir com mai l'havien sentit, el vent va començar a bufar amb una força incontrollable i els qui ells creien que era la seva divinitat va alçar els braços en forma d'onades gegantines per abraçar tota la ciutat i així onada rere onada la ciutat d'*Aurea* va quedar submergida amb el seu déu, sota el mar. No va quedar ni rastre d'aquesta civilització. La vida quotidiana va quedar convivint amb el fons marí, amb el déu que tant havien estimat.”

— Ona, t'adones que quan fem enfadar a la natura aquesta se'ns torna amb més força de la que podem tenir nosaltres? —em va interpel·lar el meu avi.

— Sí, avi, sóc conscient d'això. Hem de respectar el nostre port i alliberar-lo de deixalles. - li vaig respondre. —Però com és que no m'havies explicat aquesta llegenda abans?

— Doncs bé, aquesta llegenda no te l'havia explicada mai perquè un dels meus avantpassats va ser qui va descobrir la ciutat submergida. Ona, la ciutat d'*Aurea* realment va existir i això és un perill pels descobridors de tresors. Imagina't que tots aquells que volguessin trobar objectes de valor vinguessin al port de Tarragona. Què passaria amb el fons marí?

— Sí, avi, el destruirien.

— És per això que no t'ho he explicat abans. Ara ho entens, oi? Seria un perill pel nostre fons marí i pel nostre ecosistema que vinguessin a descobrir les relíquies dels nostres avantpassats. Cal preservar el nostre port! Ona, això ha de quedar entre tu i jo. Vigila molt i molt a qui li expliques aquesta història, ja que ens hi juguem molt, sobretot tu i els qui vindran.

La seva resposta em va fer canviar la perspectiva que tenia de les coses i va fer que tingués ganes de sortir d'aquell forat negre que havia entrat des del moment en què els meus pares van marxar. Per primer cop durant molt de temps, vaig recuperar aquella petita esperança de poder-me tornar a emocionar, de ser feliç i de viure la vida al màxim gràcies a aquesta fascinant llegenda.

I ara recordo aquell moment, com si l'hagués viscut ahir. El meu avi fa 10 anys que ens va deixar. Era un home que va viure la vida al màxim i va fer de les seves aficions, emocions i manera de viure, tota una filosofia de vida que anava transmetent per tot arreu on passava. El meu avi em va ensenyar el més essencial de la vida i li estic molt agraïda i també molt orgullosa. És per això que m'agradaria poder i saber transmetre al meu nét el mateix que ell em va ensenyar a mi.

Aquest és el secret que teníem entre ell i jo i ara, amb 67 anys, amb més de mitja vida viscuda, m'agradaria que el meu nét, quan li acabi d'explicar la història, es commogués tant com em va passar a mi.

Mar Grané López
3r ESO

PRIMER PREMI BATXILLERAT

AVUI FA UN ANY

Camino a pas lent per la vorera, amb el cos entumit i la mirada baixa. El fred de novembre em cala els ossos i m'obliga a cordar-me la gruixuda jaqueta de pell. Enterro el rostre dins la bufanda amb l'esperança de trobar reconfort.

Quan desperto de les meves cavil·lacions, miro al meu voltant. El Moll de Llevant està desèrtic a aquestes hores; el cel està tenyit d'un violent roig escarlata, fonent-se amb la foscor de la nit. No hi ha estrelles, tan sols una rodanxa de plata brillant a l'horitzó, silenciosa i expectant. Les onades esclaten, enfurismades, contra les roques amuntegades al peu del carrer, i creen un rugit que ofega els meus pensaments.

Em trec el telèfon de la butxaca del pantaló i miro, desanimada, que s'ha fet molt tard. Segurament ja hauria de tornar cap a casa per evitar preocupar la mare, però alguna cosa em manté estàtica, amb els peus clavats a terra.

Avui fa un any.

Han passat tres-cents seixanta-cinc dies des del dia en què vaig perdre la persona que més estimava —i estimo —d'aquest cruel món.

Encara recordo la sensació de rebre la notícia. El cor em va fer un bot, i em vaig quedar sense aire, com si hagués rebut un cop sec al pit. Els genolls em van fer figa i ningú em va poder aguantar quan vaig caure a terra, plorant, cridant, sense poder evitar preguntar-me el perquè.

Per què ell?

Segueixo sense poder dormir a les nits, obsessionada amb aquelles tres paraules que voleien sense descans dins la meva ment, arrencant de mi qualsevol classe de descans. Les prominents franges violetes del meu rostre i els ulls tenyits de vermell corroboren que no dormo bé.

Ni dormo, ni menjo, ni *vísc* bé.

Encara recordo quan el vaig veure per primer cop. Era un noi ben plantat, alt, robust, amb una mirada sempre plena de determinació i vida. Els seus cabells eren fines fibres d'atzabeja, que s'arremolinaven en uns pronunciats rissos. La seva pell era morena, que complementava gràcilment amb les seves faccions anguloses i atractives. Els seus ulls eren dues esferes de caoba, que espurnejaven cada cop que queien sobre mi.

No vaig poder evitar enamorar-me d'ell en un instant i, per alguna raó, ell es va enamorar de mi.

—Quin mal gust —mussito, amb un somriure tímid.

Avui fa un any de la nostra primera trobada sols. Ell estava nerviós, no parava de somriure i de mirar a tot arreu menys a mi. Jo estava igual, amb el cor perillant de sortir en qualsevol moment disparat del meu pit. Estàvem plens de joventut, força i joia. Érem l'un per l'altre: quan jo estava decaiguda ell era l'àncora que evitava que anés corrent avall; quan ell defallia, jo era qui l'aguantava amb força. Era molt més que el meu xicot; era el meu amic, el meu company. La meva altra meitat.

I ara que aquest buit només és omplert amb memòries i records, noto com l'hivern s'ha prolongat per sempre. Des d'aquell moment, els calfreds no han cessat, la suor freda de la nit no ha deixat de desvetllar-me, i les tremolors em persegueixen allà on vaig.

Ja fa temps que no ploro.

Se'm van acabar les llàgrimes poc temps després de rebre la notícia, i la sensació de tristesa va ser substituïda per una desafortunada neutralitat que preocupa cada cop més el meu terapeuta.

“Què penses, Ana, quan recordes l'accident?” Em pregunta cada sessió, amb aquella veu curulla de llàstima i dolçor.

“Res”, li dono com a única resposta.

La compassió de la seva actitud em regira l'estómac. Mai he volgut ser vista com una víctima a la qual compadir. Avorreixo la benevolència de la gent, les seves mirades plenes de llàstima i misericòrdia. Vull que em vegin com una persona

respectable, forta, amb dignitat, però la seva lamentació només fa que agreujar la meva. Per això he perdut molts amics en aquest darrer any.

Sincerament, no m'importa.

No m'importa allunyar-me de tot i tothom, de tancar-me en la meva bombolla de pensaments i emocions. He trobat ajuda en l'escriptura, però les paraules se m'encallen a la punta del bolígraf. Supliquen ser alliberades, per alleujar l'enorme càrrega que duc a les espatlles, però una sensació de vertigen m'obliga a guardar-les per a mi, a protegir-les egoïstament de tot i tothom.

Temo que, si les deixo anar, s'enduran el record que em queda d'ell. És aterridor presenciar com cada dia la seva imatge es torna més difosa, com el record del seu tacte desapareix sobre la meva pell, com la seva veu ja no es reproduïxen als records com ho feia abans.

Maleeixo mil i una vegades la meva patètica memòria. Tant de bo les memòries fossin eternes. Tant de bo *ell* fos etern.

El port de Tarragona manté el seu aire romàntic fins i tot durant la nit. Els fanals projecten pronunciades ombres per tot el passeig i banyen càlidament el paisatge amb una llum taronja. L'aire és humit, fresc i reconfortant, i deixa un regust salat que em desperta records.

Si tanco els ulls, encara puc escoltar les seves passes al meu costat, compassades amb les meves, mentre m'agafa la mà i m'explica anècdotes de qualsevol cosa que veu. Estic segura que m'aturaria, em miraria als ulls i faria algun acudit, potser m'abraçaria, o es posaria a ballar amb mi. Segur que em faria feliç, sense importar el moment, ni el lloc, ni la situació. M'arrancaria una riallada beneïta, em faria enrojolar o empipar amb algun dels seus comentaris.

Sigui el que sigui, m'acabaria omplint d'aquella sensació càlida que em viatja per tot el cos com un sèrum, abraçant cada racó de la meva ànima, fins al més recòndit.

Miro al cel i veig, emocionada, que hi titil·len una infinitat d'estrelles. Una espurna d'alegria em fa somriure en veure una constel·lació que ell em va ensenyar: l'óssa major.

El vent marítim comença arremolinar pilars de fulles al meu voltant, i a humitejar-me els ulls. Les onades negres com el quitrà envesteixen les roques amb més

frenesí, com feres abalançant-se sobre la seva presa. Les barques es balancegen i dansen una al costat de l'altre, mentre la seva fusta gemega.

El passeig s'allarga fins un punt imprecís de l'horitzó, i m'obliga a aclucar els ulls per veure el seu final. Avanço a pas lent i tranquil fins que em trobo davant de la platja. La sorra sembla pols de plata i s'enfosqueix a les zones on l'aigua llepa tímidament la costa. Milers de milions d'espurnes dansen alegrement a les aigües, provinents de tota font de llum. El vent és humit, enganxós i tallant, i l'inspiro amb força perquè m'envaeixi tots els sentits.

Un vell gat de carrer creua el passeig i puja damunt d'un banc, tranquil de veure que l'enrenou del matí s'ha dissipat. S'ajup de cara al mar i albira el paisatge. Somric davant d'aquesta tendra imatge i segueixo el meu lent però constant pas.

“En quin racó del món més bonic m'ha tocat viure!”, penso, en adonar-me que no tothom pot gaudir d'un paisatge com aquest.

—Tant de bo estiguessis aquí —pronuncio amb un nus a la gola.

Malgrat tot, faré tot el que sigui possible per romandre en peu. No per mi, ni pels meus amics ni familiars. Ho faré per ell. Perquè sé que no voldria que m'enfonés en aquestes profundes aigües, que em perdés en un munt de no-res. Sé que hagués volgut que continués endavant, que cerqués la felicitat en algun lloc del món. I aquí l'he trobat, gravada al cel, com un constant recordatori que, mentre segueixi a la meva ment, mentre el seu record resti encès a la meva memòria, ell viurà. Viurà en mi, perquè si abans érem la meitat d'un tot, ara em toca a mi ser la totalitat d'aquest. En honor a ell.

Avui fa un any del primer cop que va pronunciar aquella tendra paraula, que quedarà gravada a foc al meu cor fins al seu últim batec:

“T'estimo.”

Eli Vives Vidal
2n BATX

PRIMER PREMI BATXILLERAT

ELS SUQUETS DE L'AVI RAMON

Anar al port. Al Serrallo de matinada per a veure arribar les barques. Veure arribar “La dolça Neus” de l’avi Ramón carregada de caixes de fusta plenes de gambes bellugant els seus bigotis, galeres grosses estirades com a pals, escamarlans que no paren de serpentejar... Era el que més m’agradava fer en època de vacances.

Ell arribava cansat, però content quan la captura havia estat digna de la seva categoria. Jo l’esperava a la vora de la bocana, amb les cames penjades i colpejant amb els peus la paret de pedra. Saltava com una granota en veure arribar la barca, en veure els homes a bord tragar amunt i avall amb la recollida de les xarxes, la llançada de les cordes, la tirada de gel i fulles de parra a les caixes humides per l’aigua de la mar, la mar Mediterrània.

L’arribada al port era, segons el meu avi, el més emocionant. El moment de tranquil·litat, de calma, abans de la venda de peix i marisc a la llotja. Era aquest moment el que jo esperava amb emoció. El moment de buscar entre les caixes de la captura que es repartien els mariners. Caixes plenes de peixets petits, sardines, gambes, verats... Jo ajudava a aquells homes de mans i rostre tallats pel vent, l’aigua salada, freda, el sol, la humitat i el pas del temps, a triar les peces més carnes, aquestes per a posar a la cassola de fang i les que tenien més espines per a preparar en el fogonet el fumet que l’acompanyaria i acabarien cruspint-se amb gana.

L’anar i venir dels mariners, semblava un caos per als curiosos que s’acostaven als pantalans i a les dàrsenes, però tots els moviments formaven part de la gran orquestra dels homes de la mar.

El port de Tarragona s’omple d’olors salades, potents, profundes, de gotes d’humitat en netejar les caixes, de colors vermell marisc i sardina blava, de guisats fets

amb saviesa de mar endins. Sorolls de fustes trencades, de pantalons de plàstic, de botes altes plenes d'escates...

Veig arribar a les dones dels pescadors amb els seus davantals verds d'argolles rodones i amb el cabell recollit sota el mocador. S'asseuen damunt de les galledes posades de l'inrevés, enfilen les agulles i amb una destresa, que em sembla màgica, apedacen les xarxes enredant d'un costat a un altre, de dreta a esquerra i de dalt a baix, metres i metres de fil de plàstic mentre taral·laregen cançons que només elles entenen, xarxes que tot seguit enfilaran a les barques per a sortir a mar l'endemà.

Un polsim de pebre vermell, uns alls trossets, la carn hidratada d'una nyora, la ceba ben picadeta, tomacons i julivert, quatre ametlles i pa torrat.

Un sorell, un mabre, o unes sardines i un verat... Amb qualsevol peix enganxat a la xarxa l'avi feia un guisat per a xuclar-se els dits.

Segons l'avi Ramon, llop de la mar Mediterrània, enamorat del peix de la platja, encara que passava llargues temporades a alta mar a la recerca de la gamba de Tarragona, aquests són els ingredients que no podien faltar en un bon suquet: una fulla de llorer, unes patates de Prades, un pebrot vermell... Les verdures havien de ser de la Tarragona d'interior, dels horts del Montsant, de bona collita.

Ell m'explica, mentre cuina, com el seu avi preparava els guisats, en aquells temps de gran abundància pesquera quan les captures eren sempre formidables. Res com les espines de les sardines fregides arrebossades amb pa ratllat. El pop trinxat amb musclos i la salsa de tomàquet picant, el xafat de pa amb all i pebre roig per sobre del filet d'una orada.

Els dies de mala mar, les roques escarpades del port feien les delícies de l'avi. Musclos, garotes, crancs que fugien buscant un foradet on amagar-se. En el seu cinturó una petita navalla i una llimona, llimona amb què regar les cloïsses just per obrir-les. Sempre m'ha agradat la mescla del cítric amb el sabor de la mar en un mol·lusc.

L'avi Ramon m'explica aquestes històries i em fa imaginar com era aquest port fa més de cent anys. Mentre ratlla els tomacons i sofregeix la ceba, jo quedo embadalit escoltant les seves explicacions de com es van construir els diferents tinglados per a poder donar cabuda a les mercaderies que cada vegada eren més i arribaven de països més llunyans. Cereals, cotó, pasta de paper, sal comuna...

L'entusiasme que hi posava em feia sentir els sorolls de grues carregant els ferros que acabarien formant aquestes naus, naus que avui en dia recullen i guarden la història del Port de Tarragona en un museu.

Molts tomacons i cebes sofregides després, dirigeixen els meus estudis cap a l'arquitectura. Des de llavors em sento fascinat per les estructures de ferro i pedra, pels edificis industrials.

La meva professió m'ha portat a viatjar per molts ports del món, construint drassanes i reformant tinglados per a recuperar en ells l'essència que tenien en el seu origen, però mai he oblidat el polsim de pebre vermell i les olors salades de quan esperava el meu avi assegut a la vora de la bocana. Mariners, caixes de fusta, subhastes de peix i marisc, gavines buscant sardines despistades, dones traginant... Olor i sorolls únics i característics que formen part de la idiosincràsia del barri mariner.

Ara sóc jo qui li explica a la meva filla que al matí a la llotja comprem el peix blau i a la tarda el peix blanc. Ara sóc jo qui la porta als antics tinglados reconvertits, a veure i gaudir de les exposicions d'artistes avantguardistes. Ara sóc jo qui li ensenya a la meva filla els secrets de la cuina marinera del Mediterrani. Ara sóc jo qui li explica que venim de família de pescadors, que ni ella ni jo som llops de mar, però que en el nostre ADN hi són els tinglados i les bocanes del nostre port de Tarragona.

Veig en els seus ulls el futur del Port, el meu Port, el seu Port. Un lloc on reconciliar l'antic amb el modern, un lloc on la ciutat no acaba, sinó que s'expandeix cap a un futur de tecnologies. Un lloc on tot s'uneix gràcies a un polsim de pebre vermell.

El port on l'amor pel peix de costa i les gambes vermelles em van portar a obrir "Els suquets de l'avi Ramon" al Serrallo. Un espai on assaborir els sabors intensos dels nostres peixos blancs, i els frescos blaus, la gamba vermella, el calamar... On recuperem els tocs de saviesa. El lent fer del "xup xup" d'un romesco, els vapors que escapen d'una cassola de musclos...

Com deia l'avi Ramon, "Naltros" som de mar endins, xiquet, i de platja de sorra blanca... "Naltros" som del Port de Tarragona, del Serrallo, d'aquí...

Arnau Virgili Giménez

2n BATX

**TREBALLS
SELECCIONATS**

L'ONADA DE LA MEVA VIDA

Un dia d'estiu com qualsevol altre, l'Aina es llevava de bon matí per anar a surfear una estona a la platja de davant de casa. La mare li havia preparat un esmorzar boníssim, unes creps amb Nocilla i un bol amb maduixes de l'hort. Mentre col·locava els plats sobre la taula, l'anunciava:

— Aina, a esmorzar!

— Ara baixo! —va respondre ella mentre es posava el neoprè.

Tot seguit, va baixar corrent les escales i es va asseure a la cadira, per començar a menjar. La mare en veure-la vestida així li va dir:

— Avui no pots anar a la platja, que no veus quin temps fa? Mira, apropa't a la finestra. Veus el corrent que hi ha?

— Clar que ho veig, però per això mateix vull anar-hi, perquè no cada dia el mar està així i serà divertit -va replicar l'Aina.

— No hi aniràs! És molt perillós! I si se t'engoleix el mar? —va dir la mare.

— Mama, que no passarà res. A més, vaig amb la Júlia i el seu pare, així que no et preocupis - va respondre l'Aina.

— Bé, doncs si hi aneu amb el seu pare d'acord, però vigila, eh? —va contestar la mare.

— Que sí... —va dir l'Aina amb un to una mica mal educat.

— Va, doncs acaba't l'esmorzar i vés-hi —va finalitzar la mare.

I així ho va fer. Un cop es va acabar les creps i les maduixes, va córrer en direcció al garatge per agafar la seva taula i sortir disparada cap a la platja. Quan va arribar, va deixar la taula sobre la sorra i va decidir banyar-se una estona mentre esperava que vingués la seva amiga.

L'aigua estava més freda del normal, i al principi li va costar acostumar-s'hi, tot i portar el neoprè. Al cap d'uns cinc minuts van arribar la Júlia i el seu pare, així que va sortir, va agafar la taula i juntes es van endinsar en el mar. Durant uns deu minuts van aconseguir unes onades boníssimes, fins i tot havien pogut fer uns trucs nous. Tot anava genial fins que l'Aina li va dir a la Júlia de fer un concurs a veure qui agafava l'onada més gran...

Ella, que era bastant competitiva, va veure venir una onada gegantesca, i va pensar: "Aquesta és la meua". Es va posicionar i va esperar que s'apropés. Quan va arribar el moment es va posar dret sobre la taula i va deixar emportar-se per ella, el vent acariciava la seva cara i feia volar el seu llarg cabell rinxolat de color ros.

A mesura que avançava, l'ona es feia cada cop més grossa, i anava guanyant velocitat i alçada. Ella, tot i començar a sentir-se insegura, continuava amb la mirada fixa en el mateix punt, i amb el cos completament rígid. De sobte va sentir que algú cridava... Era el pare de la Júlia, que deia que vigilés perquè l'onada devia tenir una alçada d'uns 10 metres. Això la va desconcentrar, va perdre el control de la taula i va caure a l'aigua. La mar la va engolir, va fer tombarelles mentre la sorra li deixava esgarrapades per tot arreu, el fort corrent no la deixava sortir a la superfície i s'estava quedant sense oxigen. En sec alguna cosa va impactar contra el seu cap, i li va obrir una bretxa d'uns 10 centímetres.

Tot el que venia després era fosc i molt confús... El seu cos es va deixar emportar per l'aigua fins a arribar a la costa, l'Aina estava inconscient i la Júlia i el seu pare van córrer a ajudar-la, tot i que no podien fer gaire cosa. El seu pare va cridar nerviosament:

— Júlia! Corre, truca a sa mare ja! Jo trucaré a l'ambulància!

Al cap de pocs minuts, una ambulància a tota velocitat va aparèixer, al mateix moment que la seva mare, que plorant observava com entraven a la seva filla mig dessagnada i inconscient a l'interior del vehicle per endur-se-la a l'hospital.

En arribar, la van fer entrar a quiròfan immediatament, estava perdent massa sang, i havien d'extreure-li petits trossos d'aleta del crani, ja que es veu que el

que havia impactat amb el seu cap havia sigut la seva taula de surf, la qual havia quedat destrossada. Al cap de 8 hores d'operació els doctors van ser capaços de salvar la vida a l'Aina, i la van portar encara adormida per l'anestèsia a la seva habitació, on els seus pares l'esperaven amb llàgrimes als ulls i resant a Déu.

Moments després, un dels cirurgians va entrar i va informar els pares del següent:

— Mireu, l'Aina ha tingut un gran trauma cerebral per tot l'impacte que ha rebut i per la gran quantitat d'aigua que ha engolit. Possiblement no tornarà a ser la mateixa... Estic parlant de pèrdua de memòria, o dificultats en la motricitat o de comunicació... Amb sort només tindrà pèrdua de memòria, però mai se sap... Respecte a l'operació tot ha anat perfecte, i ara no crec que tardi gaire a despertar-se. Estarà ingressada fins que ho veiem convenient.

— D'acord, moltes gràcies, doctor - va dir el pare mentre abraçava amb força a la mare.

Al cap d'una hora l'Aina es va despertar molt marejada. No sabia on era, com havia arribat allí, o com es deia. Ràpidament els pares, en veure-la conscient, van córrer a abraçar-la, però ella es va apartar. No sabia qui eren.

— Qui sou i per què m'esteu abraçant? —va preguntar l'Aina.

En sentir això als pares se'ls va crear un buit gegant al pit... La seva filla no els reconeixia. Però així i tot van contestar:

— Som els teus pares, sabem que ara mateix estàs molt confosa, però és normal, has tingut un accident molt fort fent surf, i t'han hagut d'operar. A causa dels traumatismes que t'han quedat al cap has perdut la memòria.

L'Aina es va quedar callada intentant processar el que acabava de sentir, quan de sobte un metge va entrar per veure com estava. En acabar de fer-li una petita revisió va demanar als pares que sortissin un moment al passadís amb ell per informar-los que, efectivament, l'Aina havia perdut la memòria. Però era possible que la tornés a recuperar si la portaven a llocs on hagués passat molt temps, o ensenyant-li coses que abans li agradaven...

Van passar setmanes, potser mesos, i els seus pares s'havien donat per vençuts. Ho havien provat tot, i l'Aina seguia sense recordar res. Fins que un dia, la Júlia va decidir anar a veure-la per primer cop des del dia de l'accident.

Com era d'esperar, no la va reconèixer, però la Júlia va insistir que anés amb ella a la platja perquè volia ensenyar-li una cosa. Als pares els va semblar bé, així que van baixar juntes fins on havia tingut l'accident. Allí la Júlia va demanar a l'Aina que tanqués els ulls i que quan digués "ja" els obrís. Quan els va obrir va veure la seva taula, la mateixa que se li havia clavada al cap feia uns mesos i que en teoria estava destrossada.

La Júlia havia estat tot aquell temps arreglant-la perquè la pogués utilitzar un altre cop, i quan l'Aina la va veure un flaixbac del dia de l'accident li va venir al cap... Va recordar la mateixa taula sobre la sorra mentre ella es banyava al mar. Això la va deixar sense paraules, i només va dir:

— A-aquesta era la meva taula.

La Júlia, en veure que començava a recordar, es va posar molt contenta i va proposar d'anar a surfear, i així ho van fer. Al principi a l'Aina li va costar una mica però finalment va agafar una onada i va sentir com el vent acariciava la seva cara i el seu cabell volava... Aquesta sensació la va transportar al dia de l'accident i va recordar-ho tot. Com si fos una pel·lícula va començar a veure tot el que havia passat, i per fi va reconèixer els seus familiars i amics. En arribar a la sorra, es va quedar parada i la Júlia, preocupada, va córrer a veure què li passava, llavors l'Aina va dir:

— Ho recordo, et recordo a tu, recordo ton pare, a mos pares, recordo l'accident, ho recordo tot...

La Júlia, sense dir res, la va abraçar i va començar a plorar de l'alegria. Llavors van córrer cap a casa de l'Aina per explicar-ho als seus pares i celebrar-ho.

Aquell dia, va ser probablement el més feliç de les seves vides.

Andrea Revenaqué Aldunate

2n d'ESO

LA LLEGENDA DEL PEIX MALEÏT

En petit Nil estava a punt d'anar-se'n a dormir, quan de sobte, va entrar a l'habitació el seu estimat avi per explicar-li una història abans d'anar a dormir. Era la primera vegada que en Nil dormia fora de casa, ja que s'havien mudat feia poc temps, i era una de les poques vegades que veia als seus avis, ja que es van haver de traslladar a Galícia a causa del canvi de feina de la seva mare quan ell només tenia quatre anys. Així doncs l'avi li va començar a narrar la meravellosa història del peix màgic:

— Una vegada hi havia un nen més o menys de la teva edat, que un dia, de nit i d'amagat dels seus pares, va anar a la platja d'aquí Cambrils a banyar-se. Els seus pares li tenien prohibit anar a la platja tot sol i menys a les roques del final, on un dia un nen hi va caure i el van haver de rescatar —va començar a narrar l'avi.

— I què va passar, avi? —va preguntar amb ànsia el seu nét.

— Doncs que el nen va anar a les roques a banyar-se, sense fer cas a les indicacions dels seus pares. De sobte, es diu que va trobar un peix que li va parlar i que li va dir que anés amb ell sota la roca, i que veuria una cosa tan màgica com impressionant. Aleshores el jove, tot sorprès i amb intriga, va seguir les indicacions d'aquell estrambòtic peix. Era un exemplar de color blau turquesa i daurat, que mai havia vist documentat en cap llibre del fons marí. L'infant va veure que no s'ofegava, que podia respirar sota l'aigua! El peix es va adonar de la reflexió del nen i li va dir que era per ell, que era un peix màgic i que tenia moltes capacitats similars a aquesta, com ara fer que les persones nedin més ràpidament o que tinguessin el poder de comunicar-se amb els animals marins comuns. El peix va seguir dient que tenia aquests poders perquè una bruixa el va maleir, ara fa vint anys, i el va convertir en peix perquè es burlava dels seus companys de classe, i va assegurar que s'havia convertit en una millor persona. Tot seguit va argumentar que tenia aquests poders gràcies a un efecte secundari de la poció.

—On el va portar el peix? —va dir el petit vailet encuriolit per la història.

—Doncs a un lloc molt bonic, ple de corals i plantes de tota mena de peixos tropicals. El peix va entrar entre unes pedres, i el jove va suposar que era casa seva. Quan el seu amic va sortir, portava una perla. Aquesta era de color rosat blanquinós, i era tan lluent que es podia veure el rostre d'ell mateix en l'objecte. L'animal del mar va començar a explicar que per desfer-se de la maledicció, un humà havia de portar aquesta preciosa perla en un altar situat a les profunditats marines. El nen, que era molt amable, va intuir que el peix volia que portés aquella perla a l'altar, i eixerit com un gínjol es va oferir a fer-li el favor. L'animal el va advertir que no seria fàcil, que hi havia taurons custodiant l'altar, a part d'unes plantes verinoses que amb només tocar-les et mories i una hidra amb ganes de sang que feia anys que no menjava. Va afegir que també hi havia meduses molt perilloses i sirenes cantant pel voltant i buscant preses. Així doncs, el petit infant va assegurar que portaria la perla sana i estàlvia, i va començar el seu camí a la recerca de l'altar. El primer obstacle que es va trobar van ser les sirenes, però ell, astut com una guineu, es va tapar les orelles amb uns plàstics que casualment portava i es va limitar a nedar amb l'impuls dels peus. Després, les meduses, que va esquivar àgilment amb el poder que li havia donat el peix. Per protegir-se del gas de l'hidra, va usar el seu coneixement sobre algues que havia après del seu pare i va agafar una que podia filtrar l'aire, i que abans d'arribar a la boca (per on ara respirava) es purificava; així evitava la mort a mans d'aquella bèstia. Ara bé, el cercle de taurons assassins van ser un problema una mica més complicat.

—Llavors al nen se li va ocórrer una idea. Va agafar uns quants peixos que malauradament passaven per allà i els va donar menjar per distreure'ls. Per últim, va agafar una pedra molt afilada per tallar les plantes que custodiaven l'altar i poder passar tranquil·lament entre elles. Quan va ser dins, va veure una cosa de la qual el peix no l'havia advertit: un laberint gegant de pedra que arribava fins a la superfície i més amunt. Després d'una bona estona, va trobar el centre d'aquest l'altar. Era una columna de pedra, decorada amb sanefes, rodejada de plantes molt boniques. Semblava la part d'un poble submergit. Al mig de tot, hi havia un petit forat amb forma esfèrica. Abans, però, va observar que les seves sospites eren certes, havia trobat l'Atlàntida! Va intentar recordar per localitzar on era, per després tornar amb els seus amics.

—I què va fer després? —va dir encuriolit el nen.

—Doncs el que li va dir el peix: posar la perla al forat de l'altar. Després va notar que el seu cos estava canviant. El seu cos començava a tornar-se petit, i ara,

en comptes de braços i cames, tenia dues aletes i escames! El nen, ara peix, va decidir tornar on va veure el peix per demanar-li explicacions. Però quan va arribar-hi, només va veure una roca gegant que abans no hi era, on hi havia gravat que ara qui tenia la maledicció era ell, i que per tornar a ser una persona normal havia de fer que una persona posés una perla a l'altar igual que ell ho va fer. El nou animal marí estava desesperat. No sabia què fer i es diu que segueix sota les roques de la platja. Es diu que aquest peix va ser atrapat per uns mariners, i, que en morir, es va reencarnar en el fill del primer maleït. Les velles llengües també diuen que es portaven molt malament, fins al punt de no suportar-se, i que el fill se'n va anar molt lluny a fer una vida normal, allunyat, i amb petits flashbacks de la seva anterior vida.

Després de dir això, en petit Nil va caure en un son profund, i fins al dia següent al migdia no es va despertar. Va somiar amb tota la historieta, sobre el pobre nen, que només va voler ajudar i va quedar tan malparat. A la tarda, va tornar rumb cap a Galícia i va explicar aquesta història a tots els seus amics. A partir de llavors, tota la mainada abans d'anar a banyar-se miren que no hi hagi cap roca gran pels voltants, per por que un peix maleït com el de Cambrils els enxampi i els enganyi amb aquesta història.

Miquel Mas Vendrell
2n d'ESO

LA MAR I EL NÀUFRAG

Ja fa uns quants anys a Tarragona, concretament al barri del Serrallo, hi vivia una nena i la seva família. Quan aquesta nena va néixer els seus pares no sabien com posar-li i quin millor nom si vius al costat del mar que Mar! A la Mar li encantava jugar amb la sorra i des de ben petita el seu pare, un gran mariner, li va ensenyar a navegar.

A mesura que el seu pare li mostrava, cada cop li agradava més navegar. Ella ajudava a passar, a arreglar les xarxes per capturar els peixos, i per poc que li agradés també l'ajudava a fer el manteniment de vaixell. Un bon dia d'estiu, mentre la Mar passejava per la platja amb el seu germà Marc, es va trobar una botella que estava mig enterrada a la sorra de la vora de l'aigua, ella tota decidida la va agafar. Dins seu hi havia un missatge, però no un missatge d'on estava ubicat un tresor, sinó un missatge de socors. En aquell missatge posava això: *“Help! I’m lost on a southbound island. I left Gibraltar southbound to see my family and while sailing I came across a row of rocks. My boat sank and I’m here on this deserted island. For now I feed on what I had but I don’t think it can last more than 3 months. HELP ME!!!”*.

“Ajuda! Estic perdut en una illa direcció sud. Vaig sortir de Gibraltar direcció sud per veure a la meva família i mentre navegava em vaig trobar amb una fila de roques. El meu vaixell es va enfonsar i estic aquí en aquesta illa deshabitada. De moment m'alimento del que tenia, però no crec que pugui aguantar més de tres mesos. AJUDEU-ME!!!”.

La Mar s'ho va llegir amb el seu germà i van decidir anar a explicar-ho als seus pares. Al moment que li van explicar, el pare de la Mar va reaccionar dient que no creia que fos real, que devia ser un missatge d'algú que volia fer una broma. Però els nens no li van fer cas i aquella mateixa nit la Mar i el seu germà van prendre el vaixell al seu pare i se'n van anar cap al sud. Primer van anar direcció a les Illes Balears per comprar menjar i així guardar-ho al rebost, van atracar al port de Mallorca i van dormir allí. A primera hora del matí es van despertar i van marxar direcció a Gibraltar per anar a buscar a aquell home que havia nau-

fragat. Pel camí van cantar, van ballar, van xerrar, van riure, es van discutir, es van enfadar... I per molta mandra que els fes van netejar l'embarcació, que semblava una cort de porcs. Durant el viatge els dos s'ho van passar molt bé. De nit es guiaven per les estrelles i de dia utilitzaven una brúixola. Mentre navegaven es van trobar amb dofins, algun tauró, i també van veure bastants peixos saltant per l'aigua. Van estar dies i dies sense ni rastre de Gibraltar fins que a l'horitzó van veure terra. La Mar, que era qui ho havia vist, li va dir al Marc que si allò que veia era terra o estava començant a al·lucinar. Aleshores el Marc li va respondre que sí que era terra i sense pensar-s'ho ni un segon els dos es van abraçar i van començar a fer salts d'alegria. Mentrestant els seus pares estaven a casa seva molt preocupats i preguntant a tothom si havien vist els seus fills per algun lloc.

Quan van arribar a Gibraltar, els nens van reomplir el rebost i van anar direcció sud per buscar aquella fila de roques i les illes deshabitades on teòricament hi havia un home perdut. Van estar uns quants dies navegant fins que de sobte es van trobar amb una boira espessa i anaven veient roques cada cop més seguides fins que a uns 500 metres van localitzar una illa. Els dos es van emocionar i per sort van arribar-hi sans i estalvis. Allà van veure trossos de vaixell, i instantàniament els dos van pensar que allí hi havia d'haver l'home del naufragi. La Mar i el Marc anaven cridant si hi havia algú, però ningú responia, fins que la Mar entre unes lianes va veure una mena de barraca feta de xarxes, lianes, canyes i altres objectes. Dins de la barraca hi havia un home dormint.

Sense pensar-s'ho dues vegades, el Marc el va despertar i ell es va aixecar d'un bot. La Mar ràpidament li va preguntar si ell era l'home que havia sortit de Gibraltar i havia naufragat en una illa remota, llavors ell tot il·lusionat que algú l'hagués anat a rescatar va dir que sí. Ràpidament, la Mar li va dir que els acompanyés fins al vaixell i que el tornarien a casa. Però tenien un problema: s'havien endinsat tant a la jungla que ja no veien el camí de sortida. Miraven cap a la dreta, i hi havia arbres i lianes; miraven cap a l'esquerra, i seguia havent-hi arbres i lianes, i el mateix per tot arreu. La Mar es va començar a estressar, es va posar tan nerviosa que va començar a imaginar-se el pitjor. Ella pensava: estem aquí atrapats amb prou per aguantar uns quants dies el tres, d'aquí poc començarem a estar deshidratats i desganats i el més probable és que ens acabem menjant entre nosaltres. Per sort, en Marc va aconseguir calmar-la amb la cançó que li cantava l'àvia quan era petita a la seva mare, i que des de feia poc la mare encara li cantava a la Mar. Ella trobava a faltar molt que la mare li cantés la cançó, per això quan el Marc la va començar a cantar es va tranquil·litzar. Per altra banda la cançó la va entristir molt, ja que li va fer recordar que feia molt que no veia els seus pares i que ells estarien molt preocupats.

El Marc va prendre la iniciativa i va dir que al cap d'unes hores es faria fosc, que el millor que podien fer era construir un bon lloc on passar la nit, ja que per aquella illa segurament hi havia animals ferotges. I mans a l'obra! La Mar va anar a buscar llenya pels voltants per poder encendre una mica de foc i estar més calents, el Marc va decidir que ell aniria a buscar canyes de bambú o altres troncs per poder fer una bona estructura per a la cabana. I l'home que havia naufragat, que per cert es deia Magí, va buscar fulles grosses per si es posava a ploure tinguessin aixopluc. Entre tots van decidir que quan faltés un dit perquè el sol es pogués haurien de ser en aquell mateix punt, i que si algú s'havia perdut o tenia problemes havia de fer un crit de mil dimonis per tal que el poguessin sentir i poguessin anar a ajudar-lo.

Quan faltaven uns minuts perquè s'haguessin de retrobar, la Mar es va topar amb una mamba negra. Es tracta d'una serp verinosa i de les més perilloses del món. És capaç de reptar fins a una velocitat de 20 quilòmetres per hora i la seva mossegada injecta prop de 100 mil·ligrams de verí, la qual cosa fa que sigui letal per a una persona. De fet, els científics ja associen la mort de l'ésser humà a la injecció d'entre 10 i 15 mil·ligrams de verí. Així que quan la Mar la va veure ràpidament va deixar de moure's per si la mamba l'esquivava. Malauradament, al cap d'uns segons la serp va començar a alçar el cap tan alt com podia i de mica en mica va anar apropant-se a la Mar. Durant uns instants la nena no sabia com reaccionar i en veure que l'animal començava a aixecar el cap va decidir fugir comes ajudeu-me. Per mala sort, va llançar tota la llenya que portava damunt de la mamba, la qual cosa la va fer enfadar més i va començar a perseguir-la. La Mar va fer uns crits tan forts que si hi havia algú a les illes del voltant segur que la va sentir. Automàticament el Marc i en Magí quan van sentir els crits van deixar el que estaven fent i van arrencar a córrer direcció als crits. Quan es van trobar la Mar, aquesta va començar a tartamudejar intentant dir que venia una mamba negra, però quan per fi van aconseguir entendre el que deia ja era massa tard. El rèptil els havia atrapat i estava més enrabiada que mai. Els tres van córrer més de pressa que un llamp i van estar una bona estona corrent fins que el Marc va decidir plantar-li cara. Va frenar de cop, va agafar el bastó més proper que va trobar i va colpejar tan fort la mamba va quedar xafada com un espagueti.

Així doncs, els tres estaven disposats a sobreviure una nit més en aquella illa i van anar a buscar branques i branquillons per poder fer un refugi com déu mana. I així ho van fer en menys de vint minuts. Tenien un refugi que semblava una habitació de cinc estrelles. Fins i tot van decidir que farien torns i cada dues hores canviaria la guàrdia: primer començaria la Mar perquè com que era la més petita tindria gairebé tota la nit per poder dormir seguit, després vigilaria en Magí i

finalment el Marc, i així durant tota la nit. Però a mitjanit la Mar va començar a moure's ara de cara cap aquí, ara de cara cap allà, ara mirant cap a les estrelles... Fins que es va despertar de cop amb els ulls plorosos i tota vermella. Per sort en aquell moment en Marc estava de guàrdia i va poder tranquil·litzar-la. Ell li va preguntar que què li passava i ella va respondre que havia tingut un malson en què mai més tornaven a casa.

Sortosament, no era més que un somni. I al cap de tres dies l'home de l'ampolla ja era a casa seva i la Mar i el Marc ja estaven de camí cap a la seva. Els pares del Mar i el Marc havien patit molt durant tot aquell temps perquè no localitzaven els seus fills. Però no els van renyar massa. De fet, des que van tornar el pare de la Mar no va desconfiar mai més dels missatges en botelles i sempre que trobaven una es comprometen a salvar el propietari.

Bernat Bru Teixidó

2n d'ESO

OFEGA'M

Miro per la finestra, i encara que sé que tot el que tinc davant meu, canvia cada instant, i que cada segon que passa, sentiré mil punxades diferents, segueixo contemplant com el mar va avançant, sense pressa, i a vegades torna enrere. El mar s'assembla a nosaltres, a tu i a mi, perquè encara que dediquem totes les nostres forces intentant avançar pel blau camí, sempre tornem cap al blau més fosc, que cada vegada es va tornant més fons, i ens ofega fins a fer-nos oblidar a nosaltres mateixos.

El cel es va fonent amb la sorra. Cada vegada costa més mantenir els ulls oberts, ja que la llum es consumeix, encara que s'il·luminen d'altres artificials que fan més fàcil la visió del món, una visió distorsionada pels segons que corren cada vegada més lents, més pesats i més tristos. Avui, dia 1 de gener de 2021, tots els meus sentiments i pensaments, es confonen entre la incertesa de la gent, que veu el final del seu blau camí, i que corren cap enrere, intentant aturar la cosa irremediable amb el que l'atzar ens ha castigat.

Segueixo mirant la finestra, mentre el vidre gairebé entelat, presenta una innocència consumida i dispersa, que mai més tornarà, que s'ha fet petita mentre veu la por i la desil·lusió impulsant un cop d'estat contra l'esperança d'una massa que, plorant la seva angoixa, no aconsegueix bufar la boira que domina la ciutat.

Un cop més, la meva pell presenta l'emoció d'escoltar les primeres notes del característic Nocturn de Chopin, el meu refugi ara que l'única sortida que trobo per acabar amb la pressió del meu pit, és arrencar-me el cor, i deixar de sentir, i encara que sembli impossible, cada vegada es va tornant més petit.

Escriure aquesta carta ha d'ajudar-me a desfer el nus de la meva ment inquieta. He llançat la televisió a la brossa, ja que no suportava un telenotícies més, ple d'homes i dones vivint el desenllaç de la seva vida, inconscients i tristos, sense poder ni tan sols veure a aquells que carreguen la seva ànima, i els fan brotar emocions que mai cap màquina ni objecte podran provocar.

Escriure aquesta carta ha d'ajudar-me a créixer entre paraules trencades, que cada vegada són més difícils de treure i d'expressar, ja que l'únic que necessito és plorar fins que el vidre de la meva habitació, torni a reflectir la llum, però no la llum del sol, sinó la llum dels éssers que caminen sense pensar i flueixen entre els corrents d'un mar tranquil, que avui, cada vegada, està més agitat.

En un moment donat, sé que acabaré deixant el llapis sobre la taula, rendida d'intentar arreglar un plat que ja és trencat, i deixant una altra història a mig fer, incapaç de continuar imaginant realitats en un cap que dorm i que fuig de tota obligació. Abaixo la persiana, tancant els ulls de les estrelles, que una altra nit, no es veuran reflectides sobre el meu llit. Ja són gairebé 214 nits les que em forço a mirar cara la paret, i em prohibeixo contemplar la lluna, que d'alguna manera, em disparava al cor, i em travessava com una estaca deixant-me sanglotant.

Som la generació de cristall, que es tanca en la seva bombolla esperant quedar-se sense aire en algun moment donat, ja que ja res té la importància que tenia abans. No podem demanar ajuda perquè tots estem igual de destrossats, ancorats en un present que sembla no acabar mai, un rellotge de sorra ple de perles pesants que tardaran milers d'anys en caure i en anunciar un canvi que doni llum a les mirades d'uns ulls, que s'inflen cada dia més, cansats d'omplir una bassa de sentiments reprimits i turments, que contracturen la respiració d'un cos derrotat. El meu cos defuig de les dissonàncies de l'actualitat quan dormo, i troba certa pau entre les pors que es desperten en la fosca nit. Tenim por a allò que és obscur perquè ens fa intuir com serà el demà; una barreja d'ànimes perdudes que inquieten aquells que d'alguna manera ja floten en l'espai, aquells que ens han deixat sols lluitant amb la realitat física, que engoleix tots els pensaments no acceptats per la mateixa realitat.

A la nit sempre recordo tots aquests que ja no hi són, però que han deixat també una marca que malgrat els esforços, no perdurarà en el temps, i anirà consumint-se igual que ho va fer el seu propi cos. I sense voler, cada vegada em resulta més difícil distingir la vida del somni. Què és tot això que estem presenciant? El vent bufa cada vegada amb més intensitat, ajudant-nos a escampar tota la brossa que generem inconscientment, perquè ara som residus de plàstic, impossibles de reciclar, que acabaran ofegats a la marea blau marí que m'espera i contempla sempre des del mateix lloc.

Miro per la finestra, avui tot està disposat d'una manera completament diferent d'ahir. Les mans les tinc fredes, i cada vegada la sang ha d'esforçar-se més per

escalfar una ànima que ha deixat enrere tot allò que la pintava de colors, i ara és grisa. L'ànima és incapaç de sentir alguna cosa que no inclogui la desesperació. Sóc incapaç de sentir alguna cosa que vagi més enllà de l'autocompassió viva que inunda cada vegada més la meva habitació, una fuga irreparable del vaixell de la meua vida que es dedica a anunciar el naufragi dels ideals innocents. A vegades tots aquests sentiments i pensaments negatius em fan llàstima, ja que en part també em fan víctima d'una societat que es consumeix i destrossa de manera autònoma, incapaç de revoltar-se i finalitzar un sistema que posa per davant l'economia d'un país abans que els seus propis habitants.

Puc diferenciar cadascuna de les capes de la realitat que ens distancien del centre de la terra, em sento inútil, petita entre tal magnitud. Cada vegada penso amb major certesa que visc en un dia de la marmota constant, repetint el mateix cicle avorrit una vegada darrere l'altra vegada, dia rere dia. Vull escapar, però em trobo davant una paret que m'obliga a seguir girant al voltant de la roda. Un mur construït per la meua pròpia ment i que desafia la meua estabilitat mental. Torno a agafar el llapis que havia deixat el dia anterior sobre la taula, i em dispo a escriure una altra vegada sobre el paper, però la flor groga que cada dia es troba més consumida davant meu, em prega a crits que salti, que fugi, i que em converteixi en un ésser diferent. Pot ser aquesta flor, és la meua llibertat reprimida que un cop morta dins del meu cos, es va fonent entre objectes que també veuen el final del seu camí, i que presagien en definitiva, el seu gran final. Moltes vegades havia rondat pel meu cap, saltar sobre la teulada de l'edifici de davant, i anar corrent sense destí entre les altres teulades que conformen la trista ciutat, sentint com el vent impacta amb el meu rostre rogenc pel fred de l'hivern. Res canviaria si jo no hi fos, ningú em trobaria a faltar, i l'horrible cicle que em turmentava cada dia de la meua vida, es quedaria buit per uns instants, preparat per ofegar a una altra ànima viva que a poc a poc s'oblida d'ella mateixa, i centra tots els seus esforços en evadir-se de la realitat. Em refrego els ulls de manera intensa, intentant reprimir tots els sentiments que arran del pensament anterior, tenen la necessitat d'escapar-se, com jo, de la gàbia del meu propi cos. Sense pensar-ho més, agafo el paper amb el text angoixant que porto intentant escriure durant gairebé un any, i mel poso a la butxaca, guardant-me totes les nits en vela en les quals em forçava a generar emocions sobre un paper ple de llàgrimes. Tot havia de canviar, o almenys era el que sentia cada vegada que mirava el retrat de la meua finestra, que ja començava a entelar-se com cada dia.

Progressivament prenc forces, i decideixo fer un salt de la cadira, impulsar-me cap a la porta de la meua habitació, tancada i opaca, com la meua ment, bruta de

pensaments i sensacions recaragolades que generen un laberint de dubtes el qual em fa perdre en mi mateixa. Cada pas que dono, suposa un infern per la meua pell; sento vidres clavant-se a la planta dels meus peus, em fan molt mal, però sento de veritat, que necessito arribar a la porta per poder sortir a presenciar el meu gran final. És un dolor indescriptible, que em fa perdre progressivament la poca sensibilitat que encara em queda dintre, i finalment, m'aferro fort abans de caure rendida, al pany de la porta, la qual té una expressió imponent que em fa tenir por. De sobte, entenc d'on prové tota aquesta por, perquè davant meu es mostra tot un seguit d'imatges que em recorden el meu recorregut en el meu camí de la vida, però totes aquestes imatges, cada vegada es tornen més obscures i inapreciables, fins que finalment, em fonc amb el buit negre del passadís que es troba darrere de la porta.

Corro de pressa i sense cap direcció, tal com m'havia imaginat a mi mateixa recorrent les teulades de l'edifici de davant. Sento el batec del cor més fort que mai, empenca amb força el meu pit agitat, que cada vegada sent més present l'angoixa, i com si d'alguna manera estigués lligada a una corda, algú m'estira amb força, fent-me retrocedir endarrere pel negre passadís. Jo no vull tornar a l'habitació tenebrosa, jo no vull tornar al cicle de pensaments pessimistes, jo no vull ser com era entre aquelles quatre parets de pladur que m'han anat fent petita, minúscula amb el pas del temps.

Comprenc que aquella força que m'obliga a retrocedir, sóc jo mateixa, des del meu passat, un monstre terrible que m'oprimeix, que no em deixa respirar, i que em vol ofegar fins a fer-me sentir una altra vegada insignificant. Sento moltíssima incertesa, no sé com escapar de la meua pròpia trampa, ja que al cap i a la fi, nosaltres mateixos som el nostre pitjor enemic, i jo havia creat un monstre gran i lleig autolesionant-me mentalment, donant-me cops de martell cada vegada que fallava, deixant-me inconscient a cada error que cometia, el qual es convertia en una muntanya enorme de calç, impossible de fer desaparèixer.

Un cop de llum em cega la vista, i començo a caure per un precipici, conscient del meu descens, però incapaç d'aturar-lo. En part sento llibertat caient sobre el buit, un buit, que realment és ple de nusos i embolics, de matolls de por, dubte, incertesa. És una sensació molt estranya, ja que no puc evitar caure dins del meu propi subconscient, no sento ni les cames, ni els peus, ni els braços, només sé que estic caient.

Una forta pressió al cap em desperta de cop, sento que he caigut sobre el terra, però quan començo a intentar moure el meu cos, noto sorra, noto com els milers

de milions de granets de sorra que formen la platja, petits i deformats, llisquen sobre la meua pell i també sobre el meu cabell, com si correguessin per escapar, tal com ho havia fet jo feia uns instants, o havia sigut tot un somni? Amb els ulls entreoberts, molestos per la llum que no havien vist des de feia ja mesos, recorro l'espai amb la mirada, fixant-me en cada un dels núvols que conformen el cel, un d'ells té forma de lluna, i en contemplar-lo, se m'encongeix el pit recordant la sensació angoixant de visualitzar el nostre satèl·lit. És tot molt estrany. No comprenc com he pogut passar del passadís obscur, a una platja que sembla ser artificial, com si hagués estat construïda dins d'una cúpula de vidre gegant, un espai idíl·lic on només jo mateixa puc accedir, perquè tot el que puc contemplar ara mateix: els núvols, la sorra, el sol i fins i tot el soroll del mar, es troba dins meu, dins dels meus records reprimits que d'alguna manera han aconseguit dominar el meu cervell, i transportar-me cap al mar.

Sabia bé que alguna cosa dolenta estava a punt de passar. El vent bufava cada vegada més fort, però ho feia d'una forma càlida, era calent, com si estigués preparant-me pel que estava a punt de succeir. No tenia cap voluntat d'aixecar-me de terra, i de fet no sentia cap de les meves extremitats, anestesiada del dolor acumulat, incapaç de sentir res més enllà de la meua respiració pacient, tranquil·la. El soroll de la brisa i la marea anava apropant-se en un crescendo que intuïa el gran final. Tot pren sentit, i en tot aquest camí que havia viscut fins a arribar aquí, era plenament conscient del fet que havia arribat al fons blau marí, al color més fosc i obscur de la meua vida, que ara, progressivament, anava cobrint el meu cos cada vegada amb menys ànima, cada vegada més mort. Els meus peus descalços van ser els primers a tocar l'aigua ben freda.

Havia somiat moltíssimes vegades amb aquest moment mentre reflexionava mirant per la meua finestra, mentre veia tot el mar avançant i retrocedint lentament, emportant-se cada segon que passava, una ànima vella que havia arribat a la cúpula on em trobava ara mateix. Tots els sentiments, pensaments, sensacions, records, emocions... m'estaven empassant lentament, mentre que jo no podia fer res, només esperar a ser engolida per una gran massa que ho ofega i ho fa oblidar tot per sempre. Em consumia, em feia transparent, i tot el que havia patit i plorat, era igual d'insignificant que els granets més petits de sorra que conformen la platja.

Tot acaba igual que comença, i cada segon que passava mentre mirava per última vegada la finestra que tenia sobre els meus ulls, sentia les mil punxades i sensacions del principi, mentre que el cel, cada vegada més fosc, es fonia amb la sorra, i després amb el mar. Per últim, recordo el paper que havia guardat

dins la meva butxaca, un manifest de la meva angoixa, preocupació i tristesa, un cúmul de sentiments encaixats en un cos que no podia deixar-los escapar, i que els agafava fort per poder suportar la crueltat de la vida. M'havia oblidat. Tot s'havia ofegat.

Andrea Grau Miguel
2n BATX

el Serrallo